

afgav sammen med et andet Medlem af Folketinget, der ogsaa nu er Medlem af dette høje Ting, en Mindretalsbetænkning, i hvilken han om Loven udtalte, at den betegnedes „et meget betydeligt Afslag paa Fordringerne om Sikkerhed for Publikum til Fordel for Selskabernes og disses Stifteres og Bestyrelsens Handlefrihed“. Han udtaler videre, at „det er en nærliggende Opgave for Folketingets Udvalg nøje at undersøge, om det i de enkelte Tilfælde har været forsvarligt at opgive de Sikkerhedsbestemmelser, som det ovennævnte Udvalg, vistnok i Tilslutning til de i vore Nabolande, f. Eks. Sverige, Tyskland, til Dels England, raadende Principper, entsemligt har opstillet“. Og han henstiller endvidere til Overvejelse, om „den Slappelse af de Baand, som Udvalget af 1909 havde tænkt at lægge paa Aktieselskabernes Handlefrihed, var saa nødvendig, at man maaske af den Grund burde slaa af paa Fordringerne om Sikkerhed for Publikum“. Man ser altsaa, at Venstres Ordfører i 1917 havde store Betæneligheder ved denne Lov. Og man kunde derfor vente, at han ikke just udtalte saa stor Tilfredshed med den, som nu er sket. Man maa endvidere erindre, at han kritiserede den ulykkelige Forandring af Revisionsbestemmelserne, der blev gennemført her i Tinget og netop af hans egne Meningsfæller.

Se, nu har den ærede Ordfører her i Gaar gjort mange Bemærkninger til det foreliggende Lovforslag, som i og for sig kunde lyde lifligt. Han vilde have en Myndighed, der kunde gribe ind overfor Aktieselskaberne, han vilde have Revisionsbestemmelserne forandret, og han vilde endelig have, at Direktørers og Bestyrelsens Spekulationer skulde standses — jeg tror, det ærede Medlem udtalte, at disse Spekulationer var en Usømmelighed. Gud bevares, det er altsammen meget smukt og anerkendelsesværdigt, men jeg beder den ærede Ordfører ikke tage mig det ilde op, at jeg gør det Spørgsmaal, om der er nogen Realitet bag disse Ord. Jeg tvivler selvfølgelig ikke om, at den ærede Ordfører ser saaledes paa Aktievæsenet, at han oprigtigt ønsker disse Reforme og gør det ud fra de samme Betragtninger, som han gjorde gældende i 1917. Men naar jeg erindrer, at han i 1917 kritiserede de Ændringer i

Revisionsbestemmelserne, som hans eget Parti gennemførte her i Tinget, er det, jeg spørger: Vil den ærede Ordførers Parti nu ogsaa gennemføre de Krav, som han stillede i Gaar? Nu kunde man maaske sige, at det er uelskværdigt af mig, at jeg vil grave en saadan gammel Modsætning op. Jeg vilde beklage, om den ærede Ordfører mente det, da det ligger langt fra mig at vise nogen Uelskværdighed overfor ham. Men jeg har ogsaa andre Holdpunkter for min Tvivl end blot den Modsætning, der i 1917 var til Stede mellem den ærede Ordførers Udtalelser i Folketinget og hans Partis Handlinger her i Landstinget. Jeg ser nemlig to tungtvejende Kendsgjerninger. Jeg ser for det første, at det er Venstres Handelsminister, der har fremsat dette Lovforslag uden de Sikringsbestemmelser, som den ærede Ordfører omtalte, og jeg gaar ud fra, at den ærede Ordfører dog har haft Lejlighed til, før han har taget Ordet i denne Sag, at gøre sin Indflydelse gældende paa Lovforslaget. Den anden tungtvejende Kendsgjerning er den, at der i den Regering, som er udgaaet af den ærede Ordførers Parti, sidder en Udenrigsminister, der har begaaet den Handling, som den ærede Ordfører i Gaar stemplede som usømmelig, og som tilmed har ført sine Ministerkolleger bag Lysen og faaet dem til at udstede en usandfærdig Erklæring. Derfor er det, jeg spørger: hvad Vægt skal jeg lægge paa den ærede Ordførers Udtalelser om Usømmelighed, naar den Usømmelighed fremdeles bestaar, at en Storspekulant i egne Aktier er Udenrigsminister her i Landet, og den ærede Ordfører taler for det Parti, af hvilket denne Regering er fremgaaet? Det er en saa umulig Situation, at jeg virkelig ikke forstaar, hvorledes det skal være muligt at tage den ærede Ordførers Tale alvorligt. Naturligvis, til at citere for et godtroende Publikum kan den være udmærket, men jeg frygter blot for, at den ikke betyder saa meget som Grundlag for et sagligt Samarbejde angaaende dette Lovforslag. Og dog indrømmer jeg, at den ærede Ordfører for saa vidt gjorde Indtryk af at tale paa sit Partis Vegne, som den Opfattelse, han gjorde gældende, absolut langt bedre svarer til den besid-